

Ποριώτην, τοιαύτη προίζ, ἔκριθη ίκανή διὰ τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ σύνευνον.

Καὶ οὗτὸς πείθων τοὺς γονεῖς, τοὺς οἰκείους καὶ φίλους περὶ τῆς μελλούσης εὐδαιμονίας του, καλεῖ τὴν ορφανὴν κόρην μετὰ τῆς μόνης, ἵνα ἐν τῷ κόσμῳ εἴχε, συντρόφου, τῆς μητρός της, πρὸς τέλεσιν τῶν ἀρραβώνων.

Καὶ συνέρχονται εἰς τὸν τίμιον τοῦ ἑργάτου οἶκον οἱ συγγενεῖς πάντες, καὶ ἔκει, ἐν μέσῳ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, ὁ δακτύλιος ἀλλάξσεται, καὶ οἱ τέως ἐρασταὶ, καλοῦνται μνηστήρες.

Τὸ ποιόντος οἰωνοὺς ὁ Ποριώτης νέος, ἀπέρχεται πρὸς ἐργασίαν, ἐξ οὗ τὰ τοῦ μέλλοντος γάμου του νὰ ἔξασφαλίσῃ ἐσκόπει.

Ἄλλ' ἀλλαὶ μὲν Βουλαὶ Ποριώτου, καὶ ἀλλα εὐλογία κελεύει· ὁ Ποριώτης ἔκριθη φορολογητέος, καὶ η εὐλογία, οὐχὶ τοῦ παππᾶ, ἀλλ' ἡ ἐπάρχος εὐλογία, ἡ τὸ καλλονεῖς εἰς ἀποστροφὴν μεταβάλλουσα, τὸν συλλαμβάνει.

Οἱ γονεῖς αὐτοῦ, τίμιοι Ποριώται, οὐ μόνον ν' ἀποκρύψωσι τὸν πάσχοντα δὲν ἐπειράθησαν, ὡς ἵσως εὐγενεῖς τινες θὰ ἐπραττον, ἀλλὰ τῇ ἀστυνομικῇ ἀρχῇ προσελθόντες, ἐδήλωσαν ὅτι ἀσθενὴ οὐδὲ ἔχουσιν εὐλογίαν. Καὶ σπεύδει ἡ ἔξουσία πρὸς παραλαβὴν καὶ μεταφορὰν αὐτοῦ εἰς Κάνθαρον.

Ἄλλ' ἐντεῦθεν, ἀγώνις ίκανὸς πρὸς μυθιστορίαν ἀρχεται. Η ἔξουσία εὑρίσκεται πρὸς θεάματος συγκινήσαντος—ἐὰν ἐπιτρέπεται η λέξις—καὶ αὐτὴν, ἀγνοοῦσαν τί νὰ πράξῃ.

Οτ' ο εὐλογίων ἀπετίθετο, ὡς μπαούλον ἀληθῶς, ἐν τῷ κάρρῳ, γυνὴ κεκαλυμμένον ἔχουσα τὸ πρόσωπον, ρίπτεται παρὰ τὸ πλευρόν τοῦ εὐλογίωντος. Μάτην οἱ κλητῆρες προσπαθοῦν ν' ἀποσπάσουν τοῦ εὐλογίωντος τὴν ἀγνωστὸν. Εἰχον ἥδη γίνει οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν, συνδεθέντες διὰ τῶν παλμῶν τῆς ἀγνῶς ἐρώσης καρδίας των.

Ἄλλ' ἀγώνις νέος ἀρχεται, τῆς ἔξουσίας ἀξιούσης νὰ γνωρίσῃ, τίς ή ἀγνωστος ή τὴν ζωὴν αὐτῆς θύουσα ὑπὲρ τοῦ εὐλογίωντος. Καὶ ἀποκαλύπτεται τότε εὐειδῆς κόρη, μὲ σπινθηροβολοῦντας μέλανας ὄφθαλμούς, ωραία τὴν ὄψιν, χαρίεσσα καθ' ὅλα, ὑγειεστάτη, μηδέ ποτε ὑπὸ τῆς εὐλογίας παθοῦσα.

Καὶ ὑποχωροῦν πάντες πρὸ τοῦ θεάματος τούτου, καὶ πάλιν προχωροῦν, τῆς ἔξουσίας ἐννοούσης ν' ἀπομακρύνη τοῦ εὐλογίωντος ἀληθὲς καλλος, ὅτε φωνὴ ἐμπνεομένη ὑπὸ τῆς θελήσεως καὶ τοῦ θάρρους, καὶ τῆς γενναίας αὐταπαρνήσεως, ἐξ οὗ ὁ ἀληθῆς ἔρως.

«Κ' ἔγώ μαζί του» λέγει, «κ' ἔγώ εἰς τὸν Κάνθαρον». «Ἐὰν ἀποθάνῃ αὐτὸς, διατί νὰ ζῷ ἔγώ; ἀς εἶμαι τούλαχιστον μαζύ του, νὰ τὸν νοσηλεύω, νὰ τοῦ δίδω νερόν, ἀλλὰ μαζύ του πάντοτε, πάντοτε μαζύ του». Καὶ καλύψασα αὐθίς τὸ ωραίόν της πρόσωπον, ἔπεισε παρὰ τὸ στῆθος τοῦ εὐλογίωντος, ἡ ωραία κόρη, καὶ ἀπῆλθον ἀμφότεροι εἰς Κάνθαρον.

Καὶ οἱ εὐλογίωντες ἀνθ' ἐνός ἐγένοντο δύο, ἀποτελέσαντες οὕτω ἀνθοδέσμην πρωτοφανῆ ἵσως διὰ τὰ καθ' ημᾶς χρονικά!!

De Cabriae

ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΜΑΝΣΙΣ.

Φίλε κ. Μή Χάνεσσα.

Μοι ζητεῖς φίλε, φιλοφρόνως ὀλίγα περὶ ἐπιδημίας καὶ ἀπολυμάνσεως. Θὰ φέρῃς βεβαίως εἰς μνήμην τὴν οὐ-

μ' ὀδηγησεν εἰς μικρὸν ὑελοπεκὲς κιόσκι, οὐτινος ἀνοί— μέσα ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἀλλὰ ἔχε χάρι ποῦ ἐσυλλογιστήξας τὴν θύραν μὲσοσήγαγεν ἐν αὐτῷ κλείσας καὶ πάλιν καμε ὅτι ἐπειτα θὰ εἴχαμε σκοτούρες νὰ σὲ θάψωμε. αὐτὴν διὰ κλειδός.

Παρέρχεται μία ώρα καὶ οὐδεὶς φάνεται, δύο τρεῖς, θης ἀλλη φορὰ νὰ κάμης καλλίτερα τὸν ἔρωτα μὲ παρθένουν μεσάνυκτα, ξημερώματα καὶ οὐκ' ήν' φωνὴ ἀνθρώπου, οὐδὲ σκιὰ αὐτοῦ.

Ανέτειλεν ὁ ἡλιος, φθάνει, παρέρχεται η μεσημβρία, δ ἡλιος ἀπέρχεται δύων, κ' ἔγώ νηστικὸς καὶ διψασμένος περιεφερόμην ἀπελπις ἐν τῷ κλωθῷ ἐκείνῳ.

Ἡλθεν ἡ νῦξ καὶ οὐδεὶς ἐφάνη. Ἐξηντλημένος ἐξαρωσα εἰς μίαν γωνίαν τουρτουρίζων ἀναθεις τὰς θυστάτας μου ἀπέλπιδας ἐλπίδας τῷ θεῷ.

Τὴν δευτέραν τέλος ἡμέραν ἤκουσα μακρόθεν θροῦν γυναικείων συρομένων ἐμβάδων καὶ μετ' ὀλίγον ἐπεφάνησαν αἱ τρεῖς τοῦ πασχ ὄθωμανίδες ἐρχόμεναι ξεκαρδισμέναι στὰ γέλοια. Ἐγώ σταυρώσας τὰς χειρας ἔστην ἐν ικέτιδι θέσει θεώμενος αὐτάς.

— Αἱ, ἔγινες καλά; μοὶ εἶπε πρώτη ἡ τουρκοπούλα μου πλησιάσασα μετὰ μειδιάματος σκωπτικοῦ.

Ἐμεινα σιγῶν.

Μετ' αὐτὴν πλησιάσασα η μᾶλλον προθεηκούσα :

— Ηθέλαμε, εἶπε, νὰ σ' ἀσφήσωμε νὰ πεθάνῃς ἐδώ

Ἐπήρουν σιγὴν καὶ ἐπνεα μένα ἀναμένων τὴν περὶ ἐμοῦ ἀπόφασιν, ὅτε εἶδον τὴν μαύρην ἀνοίγουσαν μοι τὴν θύραν. Σύρων μόλις τὰ βήματά μου ἐσπευσά νὰ ἐξέλθω τοῦ κήπου δάκνων τὸν γρόνθον μου ἀπειλητικῶς. Εἰς τὴν πρᾶξιν μου ταύτην αἱ ὄθωμανίδες ἀπέλυσαν κατόπιν μου τὴν μαύρην. Ἐπῆρα τὸ φύσημά μου ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἐνίστε δὲ καὶ τόρα ἀκόμη νομίζω, ὅτι μὲ καταδιώκει ὁ μαύρος ἐκεῖνος γυναικεῖος διάβολος.

Παρῆλθον δύο ἔτη, ὅτε δὲ πέρυσιν ὡς ἐπιστρατος καὶ ἔγώ κατέλαβον τὴν Λάρισσαν ἀναιμάκτως, ξεμπαμπούλωσα τὴν πρωτην τουρκοπούλα ποῦ ξεμονάχιασα καὶ τὴν φίλησα ἀρειμανίως.

— Ήτο τοῦτο ἐκδίκησις.

Παληγάνθρωπος

λομένην ἐκείνην ἐποχὴν τῶν βακτηριδίων, καὶ θὰ ἀντισυγῆς δικαίως ὑπὲρ τῶν ἀναγνωστῶν σου καὶ μάλιστα τῶν ἀναγνωστριῶν. Θὰ ἀναπολῆς βεβαίως ὅποιον πάταγον ἔγεννα ὁ μικρόκοσμος ἐκεῖνος ὑπὸ τὸ διπλισμένον ὄμρα τῶν σοφῶν καθηγητῶν, συνωθούμενος ὡσεὶ βαθὺ λήγον καὶ ἔξορμὸν κατὰ τῶν κατοίκων τῆς Παλλαδοῦ. Καὶ θὰ ἐνθυμεῖσαι ἵσως πῶς ἀλλοι πάλιν ἀνεκάλυπτον αὐτὸ τοῦτο τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ἔκριμα δηλαδὴ αὐτὸ τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος, ἐπὶ τῆς θαυμασίου πλακὸς τοῦ μικροσκοπίου των· καὶ ἔχεις τὴν σκληρότητα νὰ ἐρωτᾶς ἐμὲ, τί ἔγειναν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ θησαυροὶ, ἢν θὰ ἔχωμεν ἐπιδημίαν, καὶ ἐὰν θὰ ἀπολυμανθῶμεν; Καὶ ἐπιδημίῶν μὲν, φίλε, δὲν στερούμεθα καὶ τώρα ἀκόμη· μόλις π. χ. ἐλλής πρὸ ὅλίγου ἡ ἐπιδημία τῶν ιατρῶν, ἡ τοσούτον συγχινήσασα τὴν πόλιν, ἥδη ἔχουμεν τὴν ἐπιδημίαν τῶν προνομιούχων τραπεζιῶν, τὴν ἐπιδημίαν τῶν αἰγῶν καὶ τῶν αἰγοφίλων βουλευτῶν, τὴν ἐπιδημίαν τῶν ἐνωτικῶν τῶν δύο κόλπων (τῶν θαλασσῶν), τὴν ἐπιδημίαν τῶν Βελετζίστων, τῶν ἐπιτροπῶν, καὶ τόσας ἀλλας· πλὴν τῆς ἀπειλούσης καὶ πάλιν ἐκείνης μεγάλης καὶ τροπαιοφόρου, περὶ τῆς ἐπειθύμουν νὰ εἴπω τινα, ἀλλ' εἰς ἀλλοτε. 'Αλλ' ἡ ἀπολυμάνσις; 'Εχει φίλε πίστιν εἰς τὴν ἀπολυμαντικὴν ἐπιτροπὴν καὶ εἰς τὸ κισμέτι. «Ἐχεις γρόσι ἔχεις γνῶσι», ἔλεγον οἱ σοφοὶ ήμῶν πατέρες. Τὰ δὲ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας τὰς ἔδωκε βεβαίως ὁ Θεός πρὸς παρηγορίαν τῶν πτωχῶν πνευμάτων, καὶ ἵνα καταγίνωνται ταῦτα περὶ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου, ἀφίνοντες οὕτω τοὺς γνωστικοὺς ἡσύχους περὶ τοῦ Πακτωλοῦ των. 'Αλλως ὑπάρχει λίμην καὶ λίμην, οὓδε φρονῶ ὅτι εἶναι δυνατὸν ν' ἀπολυμαρτῇ χώρα τις, ἐὰν δὲν ἀπολημαρτῇ λίμην δὲ, ὡς καλῶς γνωσκεις, ἐστιν ἡ ἀπὸ τῶν ὄφθαλμῶν ἐκκρινούμενη ὥλη, ἡ συγκολλῶσα τὰ βλέφαρα, ἡ συγκλείουσα τοὺς ὄφθαλμούς

καὶ διασκοτίζουσα τὴν ὄρασιν· οὐδὲ εἶναι δυνατὸν τότε νὰ βλέπῃ τις τὴν μίαν, ἐὰν φέρῃ πρὸ τῶν ὄφθαλμῶν τὴν ἀλληλην.

'Αλλὰ πῶς καὶ διατὶ, θὰ μὲ ἐρωτήσῃς ἵσως, φέρομεν τὴν ἀλληλην; Προσφυὲς ὑπόδειγμα πρὸς τοῦτο θὰ σοὶ φέρω ἐν πρόχειρον, τὸ ἀπασχολοῦν σήμερον τὴν βουλὴν τῶν Ελλήνων. 'Τπάρχει νόσος τῶν ἀνθρώπων ψύρα καλουμένη, ηῆτις εἰς οὐδὲν ἀλλο ὄφειλεται ἡ εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ σώματος ἐπιδημίαν καὶ ἐπινέμησιν ἀπείρου ἀριθμοῦ μικρῶν ζωφίων, τοῦ ἀκαρίος λεγομένου καὶ λυμαίνομένου τὸ δυστυχὲς ἡμῶν σκήνωμα· πρὸς τὸ ἀκαρι τοῦτο ὁμοιάζουν ἀπαράλλακτα αἱ αἰγεῖς, ἡ ψύρα δηλ. αὐτη τῶν δασῶν καὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, αἱ καταστρέφουσαι πάσαν βλάστησιν καὶ ἐκμιζόσαι πᾶσαν ἱκμάδα τοῦ ἐδάφους καὶ καθιστῶσαι τοῦτο αὐχμηρόν, φαλακρὸν καὶ ψωραλέον. 'Ηδη θὰ κατέχῃς ἵσως τὸν μίτον ἡ τὴν βιβλογενέσεως τῆς λίμης αὐχμηρότης, ἀνομβρία, ξηρότης ἐδάφους, κονιορτός, λίμη. 'Αλλὰ θὰ μὲ ἐρωτήσῃς ἵσως καὶ τίς ἀγαπᾷ τὸ ἀκαρι τοῦτο; — Οἱ αἰγόφιλοι τῆς βουλῆς, φίλε. — 'Αλλὰ πῶς τοῦτο; — Similia Similibus. — Δηλαδή; 'Τπήρεν ως ἐνθυμεῖσαι ἐποχὴ καθ' ήν οὔτοι ήσαν τὸ ἀκαρι τῆς πολιτείας καὶ τῶν ταμείων, ἥδη φυσικώτατος συμπαθοῦν οὔτοι πρὸς τοὺς καλοὺς ἐκείνους συντεχνίτας καὶ συντρόφους. — Θὰ παρέξενευθῇς δ' ἵσως ἐὰν μὲ ἀκούσῃς καὶ ἐμὲ αἰγόφιλον. 'Αλλὰ πῶς τοῦτο; Διότι προτιμῶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ πρὸς κατιρόν τὸ ἀκαρι τοῦτο τῶν δασῶν ἀπὸ τὸ ἀκαρι τῆς κοινωνίας.

"Ἐρρωσθε

Doctus

2

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΠΕΝΤΕ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΚΛΟΓΗ ΣΥΖΥΓΟΥ ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩ

(Ιδ. άρθ. 286)

Ο 'Αγιος Θωμᾶς εἶχεν ἔλθει μαζύ μου εἰς τὸν Παράδεισον.

— Πῶς; τῷ εἶπον· τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν συνέβη ἀλλην φοράν; Αἱ γυναῖκες ποῦ παίρνουν δύο ἀνδρας δὲν εἶνε σπάνιαι εἰς τὴν γῆν.

— Βέβαια· ἀλλὰ πρωτοφανὲς, ὅλως διόλου πρωτοφανὲς πρᾶγμα εἶνε δύο σύζυγοι νὰ δείχγουν τέτοια λύσσα διὰ νὰ ξαναπάρουν πίσω τὴν γυναικά των. Συνήθως, εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ὅταν εἶνε δύο οἱ σύζυγοι, μαλάνουν ποιὸς θὰ τὴν ξεφορτωθῇ τὴν γυναικά του.

— Καὶ ὅταν εἶνε ἀνάποδα ἡ δουλειά, ὅταν δηλαδὴ αἱ γυναῖκες εἶνε δυό καὶ ὁ ἀνδρας ἔνας;

— Ω! τότε τὸ πρᾶγμα εἶνε ὅλως διόλου διαφορετικό· αἱ γυναῖκες γίνονται μαλλιὰ κουβάρια ποιὰ θὰ ξαναβάλῃ εἰς τὸ χέρι τὸν ἀνδρα. Αἱ γυναῖκες εἶνε λυσσασμέναι γιὰ νὰ ζητήση. Τοῦ δίδω μιὰ ἀπ' αὐταῖς. 'Ελάτε, κυρία, μὴ χάνομεν κατιρόν. 'Αποφασίσατε. 'Έκλεξατε.

Η φωνὴ τοῦ 'Αγίου Θωμᾶς διεκόπη αἴφνης ὑπὸ κραυ-

2 γῆς ἰσχυρᾶς, ἣν ἔξέπεμψε τὸ πλῆθος τῶν μακαρίων: «ὁ Παντοδύναμος! Ό Παντοδύναμος!» Άληθῶς, ο Παντοδύναμος ήτο. Παρήρχετο ἐκεῖθεν, τυχαίως· ἦκουσε θόρυβον καὶ ἐπλησίασε.

Εἶνε ὄνειρον ὅλα αὐτὰ, ὄνειρον, μὴ τὸ λησμονῆτε, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Ο Παντοδύναμος ήτο ἀπαράλλακτος μὲ τὸν Παντοδύναμον τῆς Ιταλικῆς σχολῆς. Περιβαλλόμενος ὑπὸ μεγάλου φαιοῦ νέφους, μακρὰν λευκοτάτην φέρων γενειάδα, εἶχε θαυμασίαν τινὰ ἐκφρασιν ἐπιεικείας καὶ ἀγαθότητος, ήτο Ζεύς τις ἐνάρετος καὶ ταπεινός.

Σταματή. Ερωτᾷ. Τῷ διηγοῦνται τί συμβαίνει.

— Απλούστερον πρᾶγμα ἀπ' αὐτὸ γίνεται ποτέ; λέγει. Διατί η κυρία ἦλθε ἔδω; Διὰ νὰ ἀνταμειφθῇ διὰ τὴν θρησκευτικὴν τῆς διαγωγὴν καὶ τὰ χριστιανικά της αἰσθήματα. 'Εχει δικαίωμα λοιπὸν ν' ἀπολαύσῃ τὴν μεγαλειτέραν, τὴν ὑψηλοτέραν εὐτυχίαν. 'Ας ἀποφασίσῃ μόνη της, καὶ ἀς ἐκλέξῃ ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς κυρίους ὅποιον τῆς ἀρέσει.

— Αλλὰ, εἶπεν ο Παῦλος, ο ἀλλος, τί θὰ γείνῃ;

— Τί θὰ γείνῃ; ἀπήντησεν ο Παντοδύναμος, μεγάλη δουλειὰ τί θὰ γείνῃ ὁ ἀλλος. 'Εδω εἰς τὸν Παράδεισον ἔχουμε χιλιάδες γυναῖκες τὰς ὄποιας κανεὶς δὲν ἔρχεται νὰ ζητήσῃ. Τοῦ δίδω μιὰ ἀπ' αὐταῖς. 'Ελάτε, κυρία, μὴ χάνομεν κατιρόν. 'Αποφασίσατε. 'Έκλεξατε.

Η Ιωάννης ἀκίνητος, σιωπηλὴ ἴστατο μεταξὺ τῶν